A°. 1837. N°. 32.

DONDERDAG DEN 20sten APRIL.



SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 17 April 1837.*

Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal, door Heeren Hoofd-Directeuren van het Instituut voor DOOFSTOMMEN te *Groningen*, aangezocht zijnde, om in plaats van wijlen den Heer L. THIJM, eenig Directeur van derzelver Departement voor *Suriname*, ten minste twee Directeuren uit de Leden aan te stellen, heeft bij resolutie van 22 Maart, ll., No. 286, eene Commissie benoemd, bestaande uit de Heeren:

E. VAN EMDEN.
N. G. VLIER; — en
D. JANSSEN EIJKEN SLUIJTERS;

om onder het Voorzitterschap van Zijne Excellentie zelve, ter bevordering der belangen van het voorschreven Instituut, in deze Kolonie werkzaam te zijn.

Geschiedende deze Bekendmaking, ten einde de Ingezetenen van *Suriname*, in de gelegenheid te stellen, om tot de instandhouding der bedoelde menschlievende inrigting, te kunnen bijdragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 17 April 1837.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 13 dezer, No. 388/341, is tot *JUSTITIE-DIENAAR* alhier, benoemd en aangesteld, CAREL FREDRICH WILHELM FORCKE.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

De Kommissie van *Doleancie* voor de Schutterij, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, bij Gouvernements-Order dd. 5 December 1836, hare *zitting* bepaald hebbende op Maandag den *eersten* Mei e. k., zoo wordt aan de belanghebbende, door deze kennis gegeven om hunne bezwaren, schriftelijk, bij den Kwartiermeester der Schutterij, vóór of op dien dag intezenden.

Paramaribo den 18 April 1837.
De President van voornoemde Kommissie,
SALOMON DE LA PARRA.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, de Engelsche Sloep *Mary en Jane*, Kapt. J. de Bruin, van Barbados; ligt quarantaine.

EEREDIENST BIJ DE HERVORMDE GEMEENTE.

Op ZONDAG den 23sten April aanstaande, des voormiddags ten *half negen* uren, GODSDIENSTOEFENING.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met den 25 Februarij 1837.*)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, *7 Februarij.* Te New-York is een jong meisje, Meline genaamd, in hechtenis genomen, onder beschuldiging van hare moeder levend verbrand te hebben. Deze beide vrouwen leidden een ongebonden leven, waren meesttijds beschonken en sloegen dan elkander. Op den dag van den gruwel was Meline in eenen staat van volslagene dronkenschap te huis gekomen, en hoorden de buren het gedruisch der slagen, met welke zij hare moeder overlaadde. Aan die tooneelen gewoon, lieten de buren er zich weinig aan gelegen liggen, maar weldra maakten een dofgegekerm en het geroep van brand! hen meer opmerkzaam. Een der buren door eene reet van den houten huismuur kijkende, zag hoe Meline met de vlam eener kaars de kleederen harer moeder op verscheiden plaatsen in brand stak. De deur, die gesloten was, niet kunnende openstooten, ging hij de agenten der openbare magt waarschuwen. Toen deze kwamen, vonden zij de ongelukkige vrouw in eenen zoodanigen toestand, dat men aan haar behoud wanhoopt. De dochter Meline werd terstond in verzekerde bewaring gebragt.

Den 17 Februarij. Het St. Nikolaas-Genootschap te Albanij, in den Noord-Amerikaanschen staat New-York, hetwelk reeds sedert vele jaren is opgerigt, met het doel om, onder de bewoners dier thans zoo bloeijende stad de herinnering levendig te houden, dat zij oorspronkelijk eene door Nederlanders gestichte volksplanting is geweest, en dat nog vele geslachten in New-York Holland hun eigenlijk vaderland kunnen noemen, heeft den 6den December des vorigen jaars het feest van deszelfs beschermheilige, naar oude gewoonte, met grooten luister gevierd. De Heer Martin van Buren, de nieuw benoemde voorzitter van het Noord-Amerikaansche gemeenebest, die zelf tot het genootschap behoort, had schriftelijk zijn leedwezen betuigd, de feesviering niet te hebben kunnen bijwonen doch gaf zijnen innigen wensch voor den bloei der vereeniging te kennen. Het ontbrak niet aan toasten; onder dezelve bekleedden die ter eere van Holland, van den voorzitter der Vereenigde Staten, van den Koning der Nederlanden, en van de nagedachtenis van Willem I, den grondlegger der Nederlandsche vrijheid, eene eerste plaats.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, *27 Januarij.* Voor de assises van het graafschap Hereford stond voor ettelijke dagen een bedelaar te regt, onder beschuldiging van diefstal. Hij was in een huis binnengetreden, en had om eene aalmoes verzocht; daar hem deze geweigerd werd, had hij, met de woorden: hij moest toch *wat* hebben, van een daar liggend onaangesneden brood een stuk afgebroken. De jury vond hem schuldig aan braak (*burglary*), en de man werd *voor zeven jaren gedeporteerd.* (Een tegenstuk voor de vrijspraak te Straatsburg.)

— Men heeft hier bijzondere berigten uit Lissabon, volgens welke sedert den 7den niet minder dan drie zamenzweringen ontdekt waren, met oogmerk om het ministerie te veranderen; volgens welke de nationale gardes de Britsche zeelieden bespotten, en voortgaan der Koningin de wet voor te schrijven, en eindelijk deze Vorstin noch haar gemaal in het openbaar kunnen verschijnen, zonder aan de onwaardigste beleedigingen te worden blootgesteld. Behalve dat de Koningin op de groofste wijze door het grpeupel is mishandeld, hebben meer aanzienlijken het zich zelfs niet beneden zich gerekend Prins Ferdinand te hoonen. Toen deze Vorst den arbeid van het standbeeld van Don Pedro bezigtigde, en bij die gelegenheid over eenige kleine steenhoopen op deszelfs weg henen stapte, werd hem toegeschreeuwd: »Hij is »dol, hij is dol, hij zal haast dwars over de »huizen loopen; men had beter gedaan hem »naar het gekkenhuis dan naar Portugal te »zenden." Z. K. H. hield zich of hij niets daarvan hoorde. Een andermaal is eene hoeveelheid waters op hem uit een venster gestort; welke echter slechts deels op een adjudant nederkwam. Eindelijk werd hij openlijk door een onverlaat onbeschoft met den spotnaam van Jose Nabo toegesproken. Een en ander wekt meer en meer bekommering voor het toekomstige lot van Portugal. De geest blijft voorts aldaar ten uiterste tegen Engeland gespannen.

Den 10 Februarij. Daar de Londensche Politie met stellige zekerheid onderrigt was, dat in Charles-street zich valsche munters vereenigden om zich aan hunne misdadige industrie over te geven, vervoegden zich aldaar jl. Maandag avond, wel gewapend verscheiden politie beambten om hen in hechtenis te nemen. Zij vonden de deuren gesloten; en, wetende dat de bende talrijk was, namen zij de noodige maatregelen voor en achter het huis om te beletten dat een eenige der boosdoeners zoude ontsnappen. Twee der voornaamste Politie-Officieren, de aan de straat uitkomende deur opengestooten hebbende, drongen pijlsnel in het huis binnen, en vonden spoedig zes vrouwen bezig met valsch geld te maken. Eene derzelve zat voor het vuur en smolt het metaal in eenen gietlepel, in hare hand eenen vorm houdende, die bestemd was om eenen shilling voort te brengen. De politie-beambte greep haar terstond aan, maar verbrak even zoodra haren vorm. Nu drongen op een gegeven sein ook al de overige politie-agenten te midden der algemeene opschudding, het huis binnen, en maakten zich meester van al de gereedschappen der valsche munters en van deze zelven; de politie heeft bij die lieden veel biljoen gevonden. Zij is, zegt men, op het spoor eener andere bende, met welke deze in betrekking staat.

BELGIE.

In Belgie hebben verscheiden jonge lieden van 18 tot 22 jaren oud, zich met oogmerk om de wet op de militie te ontduiken, in het huwelijk begeven met zeer oude vrouwen, waaronder er zijn die tachtig en negentig jaren tellen en eene zelfs den hoogen ouderdom van 99 en een half jaar bereikt heeft. Ten einde dit misbruik te keeren, hebben de Belgische Representanten eene wet aangenomen, waarbij bepaald wordt, dat in het vervolg het gehuwd zijn niet van de dienst der militie vrij stelt.

Men herrinnerd zich dat bij een vonnis bij defaut van de civiele regtbank te Brussel, Koning Willem veroordeeld is geworden om aan de Algemeene Maatschappij (de voormalige Bank) te betalen eene som van 17 millioen 495,634 Francs 99 Centim. Krachtens dit vonnis heeft thans de Bank beslag gelegd, om hetzelve naderhand geregtelijk te doen verkoopen, op het gebouw dienende tot magazijn voor den Konninklijken Schouwburg, rue de la Fiancée, en welk gebouw een persoonlijke eigendom van Koning Willem is.

FRANKRIJK.

PARIJS, *6 Februarij.* Men wil te Parijs eenen koerier uit Weenen ontvangen hebben, meldende dat aldaar door buitengewone gelegenheid de tijding uit Konstan-

tinopel was ontvangen, dat op den persoon des Sultans een moordaanslag is gepleegd. De moordenaar, een voormalig Janitsaar, zou alleen door toeval zijn schot gemist hebben. De omstandigheden van het gebeurde zijn, zegt men, de volgende:

De Sultan had te paard zijn winter-paleis verlaten, toen een persoon, uit het midden der op den weg voor Z. H. knielende volksmenigte, met een windroer op Mahmoud schoot, wiens paard, door eene plotselijke beweging, zijnen rijder gered heeft. Het wapen schijnt van Europeesch maaksel te zijn, en onder de Franken zijn nasporingen gedaan, die echter voor alsnog vruchteloos zijn geweest. De moordenaar en nog negen anderen, welke men van medepligtig verdacht hield, werden na eene summiere regtspleging, in eenen zak genaaid en in den Bosporus geworpen.

Den 7den. De maarschalk Clausel heeft den volgenden brief aan den Heer Ch. Dupin, president van het Instituut, geschreven.

„Te Parijs aangekomen las ik in de aanspraak, welke gij den 1sten Januarij, uit naam des Instituuts, aan den Koning gerigt hebt, de navolgende zinsnede:

„..... en toonen ons zijne magt tot in „die streken, waar Rome, reeds verzwakt, „het ongeluk had eenen Calpurnius te zenden „in eenen Jugurtha te ontmoeten."

„De verschillende uitleggingen, welke men aan uwe bedoeling gegeven heeft, noodzaken mij u te verzoeken, uwe gedachte nader te verklaren; ik hoop dat gij mij die verklaring niet zult weigeren.

„Ontvangt, Mijnheer de President, de verzekering mijner bijzondere hoogachting."

CLAUSEL

Den 20sten Februarij. Gisteren was de commissie tot in vrijheidstelling op het Luxembourg vergaderd en heeft beslist over het lot van al de in hechtenis genomen personen, welker namen vroeger door ons zijn opgegeven. Sommigen werden dadelijk op vrije voeten gesteld, anderen naar den gewonen regter verzonden, beschuldigd van het delict van ongeoorloofde zamenkomsten.

Wat Meunier, Lavaux en Lacazes betreft, desaangaande verhaalt men het volgende: Niet door eenen vriend van Meunier, maar door dien beschuldigde zelven, vernam de president Pasquier dat op zekeren avond Lavaux, Lacazes en Meunier, die den avond zamen doorgebragt hadden en door den wijn eenigzins bevangen waren, eindelijk ook op de staatkunde kwamen en van het belang spraken, dat het land bij den dood des Konings zou kunnen hebben. Een der drinkbroeders kwam toen op de gedachte, om door het lot te laten beslissen, wie den noodlottigen slag zou toebrengen. Zijn voorslag werd aangenomen. Men rolde drie kleine stukjes papier, in een van welke men eenen kruimel brood plaatste. De broodkruimel was in het papiertje van Meunier, en deze was daardoor bestemd om den koning te vermoorden. Ik weet niet, zeide Meunier, hoe Lavaux en Lacazes opgenomen hebben al hetgeen dien avond tusschen ons gebeurd is, en of zij dat alles slechts als eene grap beschouwden; wat mij betreft, ik zag er iets ernstigs in, en sedert dien avond heeft mij dat denkbeeld onophoudelijk vervolgd, tot dat ik hetzelve ten uitvoer gelegd heb.

Lavaux en Lacazes, nopens deze verklaring ondervraagd zijnde, beweerden niet te weten wat Meunier zeggen wilde, want dat er nimmer onder hen sprake was geweest van iets ter wereld, dat op denkbeelden van moord zou hebben doen komen. Hoe dit zij, Lavaux en Lacazes zijn heden in hechtenis gehouden en zullen naar de Kamer van beschuldiging van het Hof der Pairs gerenvoyeerd worden.

DUITSCHLAND.

Hier ziet men met elken dag iets nieuws. Thans schijnt de Sultan het paardrijden te willen verbieden, omdat daardoor de traagheid niet weinig bevorderd wordt, daar ieder die een paard heeft, zijne voeten niet gebruikt. Inmiddels is het den Raja's verboden in de hoofdstad op straat te paard te rijden. Daartoe heeft het volgende vooral aanleiding gegeven. Een Griek reed in gestrekten galop de koets des Sultans voorbij. De Sultan gevoelde zich daardoor beleedigd, liet hem terug halen en honderd stokslagen op de voetzolen geven. De Griek stierf gedurende de strafoefening en daarop volgde het hierboven genoemde verbod voor de Raja's.

— Uit Keulen wordt gemeld, dat de beruchte roover Zaun, die reeds herhaaldelijk uit de gevangenissen der steden, waar hij is opgesloten geweest, heeft weten te ontkomen, op den 9den dezer des avonds omstreeks 10 ure uit den Beijentoren dier stad is ontvlugt, en zulks in weerwil hij met eene 26 duim lange ijzeren staaf tusschen de handen geboeid, in eenen meer dan 80 voet hooge kerker opgesloten, met eenen ketting vastgehecht, en door twee schildwachten voor de deur en aan de buitenzijde van den toren bewaakt was.

— Door de Groothertogelijke familie is reeds een zaakgelastigde naar St. Gall gezonden tot het afhalen van het lijk van Koning Gustaaf. Men weet nog niet of hetzelve ter aarde zal worden besteld in den vorstelijken grafkelder te Karlsruhe dan wel in den nieuwen grafkelder, dien Prins Gustaaf Wasa op eene zijner bezittingen in Bohemen heeft doen aanleggen.

— Met betrekking tot het bovenstaande leest men in de Augsb. *Allg. Zeitung* hetgeen volgt:

Het wisselvallige lot van dezen eerst zoo hoog, vervolgens zoo laag geplaatsten man heeft nimmer den onleidzamen geest, die hem van het begin tot het einde zijner loopbaan vergezelde, die met even veel hardnekkigheid aan het grootste en aan het kleinste hing, kunnen ter neder slaan. Een handelshuis te St. Gall zorgde voor zijne benoodigdheden zonder dat hij de bron schijnt gekend te hebben, uit welke die ondersteuning voortvloeide. Men zegt echter dat hij ook deze ondersteuning in zijn kommerlijk leven heeft van de hand gewezen, even als hij vroeger het pensioen van 70,000 thr. weigerde, hetwelk de Zweedsche Rijksdag voor hem had aangewezen. De *Allg. Zeitung* heeft menigvuldige brieven en reclamatien van hem ontvangen, die deden zien, welke groote waarde hij dikwerf hechtte aan kleine formaliteiten, en zullen wel iemand, die eene koning-kroon konde vergeten! ten minste hij wilde niet aan de kroon herinnerd wezen, vermits hij de benaming *voormalige Koning van Zweden* herhaalkelijk verklaarde voor hem beleedigend en ongepast te zijn. Hij was in zijn ongeluk, hetwelk men niet zonder deelnemendheid kan aanschouwen, zijn karakter getrouw gebleven; alleenlijk waren de omstandigheden veranderd, tegen welke hij bleef ijveren. Aan de Nederlandsche Staten Generaal verweet hij, als Kolonel Gustavson, hunne handelwijze jegens hem met dezelfde trotschheid, waarmede hij vroeger aan de hoven van Rusland en Pruissen de ordeteekenen van den Zwarten Arend en van het Andreaskruis had teruggezonden, omdat zijn ridderlijk gevoel hem verbood de ordeteekenen te dragen, welke men aan den moordenaar van Enghien had geschonken. In de verovering van Finland vond Rusland vergoeding voor dezen hoon.

— De *Allg. Zeitung* meldt uit Konstantinopel dd. 12 Januarij het volgende:

Het door Russische kruisers wegnemen van den Engelschen schooner *Vixen*, waarvan ons alhier het eerste berigt over Petersburg is toegekomen, bragt onder ons minder bezorgdheid te weeg, dan men na afzending van gemeld schip, in zulk een geval zoude verwacht hebben. Tevens met het eerste berigt werd namelijk uit Petersburg gemeld, dat Lord Durham tegen de wegneming van het schip geenerlei protest had ingediend, en te dier zake eene met die der russische regering overeenstemmende zienswijze had aan den dag gelegd. Dien volgens mogt men wel onderstellen, dat ook Lord Palmerston geene groote bezwaren aanvoeren, en, hoogst genomen, slechts de gewone formaliteiten in acht nemen zoude. Doch thans vernemen wij tot onze verwondering, dat Lord Ponsonby uit Londen berigt ontvangen heeft, dat Lord Palmerston de zaak zeer ernstig opgenomen en terstond aan Lord Durham bevel afgevaardigd heeft om niet slechts de teruggave van den schooner *Vixen* tevens met de lading, maar ook eene voldoende schadeloosstelling voor de eigenaars en de ekwipage te eischen. Ofschoon in dit geval de Engelsche minnister de openbare meening voor zich hebbe, is alhier de verwachting zeer gespannen op het door Rusland te geven antwoord, vermits men niet inziet, hoe de door hetzelve openbaar bekend gemaakte, voor de wegneming van het schip bestaan hebbende, beweegredenen zullen krachteloos te maken zijn. Vermoedelijk zal Rusland aan den eisch geen gevolg geven, en het gansche resultaat slechts daarin bestaan dat gedurende eenigen tijd nota's gewisseld, en beide de landen aan de kansen van eenen twijfelachtigen vrede blootgesteld zullen worden.

— Naar men uit Konstantinopel verneemt is het bekende onaangename voorval met den heer Churchill thans geheel vereffend. De Porte wil namelijk erkennen, dat dien heer onregt is geschied, waarvoor zij hem eene vergoeding wenscht te verschaffen, wanneer hij en het Engelsche gouvernement verklaren tevreden te zijn; zoowel de heer Churchill als lord Ponsonby moeten hierin hebben toegestemd; ten minste men verneemt dat aan eerstgemelden heer de vergunning is verleend, om eene hoeveelheid zout en olie te koopen voor den prijs, dien de regering voor deze artikels besteedt, waarna hij dezelve kan uitvoeren of openlijk verkoopen; deze begunstiging zal hem eene winst van 800,000 piasters opleveren.

— Aan de *Schwab. Merkur* wordt het volgende van de Italiaansche Grenzen, dd. 4 Februarij, geschreven:

Men spreekt van nieuw ontdekte revolutionnaire plannen in Italie, welke met de herhaalde pogingen tegen het leven van den Koning der Franschen, alsmede met den jongsten militairen opstand te Straatsburg in verband moeten staan. Of deze geruchten gegrond zijn is moeijelijk te bepalen. Zoo veel is waar, dat op de in Italie wonende leden van het Bonapartische geslacht, die aldaar, inzonderheid in den Pausselijken Staat, zeer rijk aan vaste goederen zijn, sedert den jongsten opstand een strenger toezigt dan voorheen gehouden wordt. Men zegt zelfs, dat hun te verstaan is gegeven, dat men het niet ongaarne zien zoude, wanneer zij hun verblijf in eenig ander land kozen.

ADVERTISSEMENTEN.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.